

Indringende teksten van een gepijnigde dichter

Verslag boekbespreking 27 oktober: “Weg van Damascus” van Ghayat Almadhoun

Grote thema's

In de bundel “Weg van Damascus” worden grote thema's niet uit de weg gegaan: oorlog, liefde, herinnering, vergetelheid, dichterschap, dood, en de alomtegenwoordige stad Damascus.

De gedichten riepen bij de deelnemers veel emotie op, we waren geraakt en ontroerd door wat Almadhoun schrijft, en de manier waarop hij dat doet. Enkele deelnemers hadden Ghayat ooit persoonlijk ontmoet, en zij gaven aan dat zijn verschijning en manier van spreken ook echt indruk hadden gemaakt.

We merkten op dat er in “Weg van Damascus” verschillende soorten poëzie zijn te vinden: van klassieke poëzie tot parlando tot vrij vers en zelfs teksten die je voor een (heel) kort verhaal aan zou kunnen zien. Almadhoun gebruikt een breed arsenaal aan technieken om zijn boodschap over te brengen: personificatie, omkeringen, paradox, ironie, sarcasme. Hij legt in zijn gedichten verbanden met de mondiale geschiedenis, en kiest woorden die de intensiteit van emotie en ervaring bij de lezer goed overbrengen. Hij is ook confronterend, ironisch en sarcastisch en er is af en toe humor te ontdekken.

Belang van taal

Voor Almadhoun is de taal van groot belang, wellicht levensbelang. Hij schrijft uitsluitend in het Arabisch. In een gesprek dat één van de deelnemers met hem ooit had vertelde hij dat hij zich niet meer op een *plaats* thuisvoelt, maar in zijn *taal*. Daarin verwerkt hij zijn verdriet, zijn ontheemdheid, zijn verlangen naar wat voorbij is.

Fragmenten uit enkele gedichten werden via ‘close reading’ besproken, dat wil zeggen: we lazen de tekst aandachtig, en bespraken wat er opviel, welke associaties het opriep, welke verbanden we zagen met andere gedichten in de bundel. Deze manier van “dicht erop” lezen en bespreken werkte heel goed, en we vonden dat de gedichten er extra diepte door kregen.

